

Dikkat Kapınız Çalabilir

Yazan:

Nehir Yaran

Resimleyen:

Rüya Erkan Öcek

1. Bölüm

BİR TON ÖDEV

İlkbahar başlarında yağmurlu bir çarşamba günüydü. Atlas zil çalar çalmaz kendini okulun bahçesine attığında herkesten önce teneffüse çıktığı için pek neşeliydi. Ancak birkaç dakika sonra erken sevindiğini anladı. **Yine çıkış zilini karıştırmıştı.** Sınıf arkadaşları ve diğer çocuklar çantalarını sırtlarına takmış koşarak evlerine gidiyorlardı. Hepsi değil tabii. Bazıları servise biniyor, bazılarıysa eve gitmemek için okul kapısının önünde oyalanıyordu. Ama en azından hepsi eve gidiş saatini biliyordu. Bu manzara karşısında Atlas kendini hem mutsuz hem de kızgın hissetti. Çantasını almak için sınıfa giderken çıkış ziline farklı bir melodisinin olması gerektiğini düşündü. Öyle ya, onca saatini okulda geçiren bir çocuk zilleri karıştırabilirdi ve Atlas bunu sık sık yapıyordu.

Okuldan çıkarken etrafta kimseciklerin kalmadığını fark etti. Bu onun için sorun değildi çünkü zaten eve

giderken yanında arkadaşı olmazdı. **Evine yürüyerek giden şanslı çocuklardan biriydi o.** Ancak şans konusunun yağmurlu günler için geçerli olduğu söylenemezdi. Hele bir de yanında şemsiyesi yoksa... Ve o gün Atlas'ın yanında şemsiyesi yoktu. Yağmurlu havalarda hızlı yürüyenlerin ve koşanların daha çok ıslandığını duymuştu, bu yüzden her zamanki gibi ağır ağır yürüdü. Oturduğu apartmana vardığında tepeden tırnağa ıslanmıştı.

Apartmanın girişinde, yerdeki demir ızgarayla uğraşan apartman yöneticisi Necati Bey'le karşılaşınca durdu. Hem üzerindeki suların süzülmesi için de biraz beklemek iyi olurdu. Giysileriyle duşa girmiş gibi görünüyordu ve bu şekilde eve girmesi sorun yaratabilirdi.

Necati Bey, “Yağmuru seviyorsun galiba,” deyince Atlas başını sallayarak onayladı onu.

“Ama çok ıslanmışsın, bu şekilde beklemeden iyi olur,” dedi.

“Bu şekilde eve girersem hiç iyi olmaz,” dedi Atlas.

“Eh, üzerinden sular damlatarak eve gitmen başını derde sokabilir ama hastalanmaktan iyidir.”

Bu sırada birinci katın balkonundan, **“Atlaaaaa!”** sesi yankılandı.

“Off, mecburen bu halde girmek zorundayım. Büyük ihtimalle pencerenin önünde yolumu gözledi.”

“Nineler böyledir işte. Sen şiddetli yağmurun altında ıslanırken onun evde başka şeylerle ilgilenmesini bekleyemezsin,” diyerek gülümsedi Necati Bey.

“Belki de beni görmesi iyi oldu çünkü yapmam gereken tonlarca ödev var,” dedi Atlas.

Necati Bey kaşlarını kaldırdı. **“Demek ödevleri artık böyle veriyorlar ha? Tonlarca.”**

“Evet. Üstelik yapmayınca da azar işitiyorsun Necati Amca.”

“Bu hiç değişmez. Bizim zamanımızda da aynıydı. En iyisi sen bir an evvel yukarı çık. Anneanneni ve tonlarca ödevini bekletme.”

Atlas, “İyi fikir Necati Amca,” dediği sırada anneannesinin sesi bir kez daha karşı apartmanın duvarlarına çarpıp yankılandı: “Atlaaaaaas!”

Atlas giysilerinden süzülen sulara biraz daha süre tanımak için merdiveni kullanmayı seçti. Basamakları ağır ağır çıktı. Hatta giriş katında oturan Hasan Bey’in dairesinin önünde şöyle bir silkeleni. Bu hareketi kedilerden öğrenmişti.

Silkelenmek ve yerinde zıplamak biraz işe yaramıştı. Fakat Hasan Bey şu sıralar dışarı çıkmasa iyi ederdi. Atlas’ın üzerinden dökülen sular ayakkabılarının altındaki çamurla birleşince hiç de hoş olmayan bir görüntü yaratmıştı. Hasan Bey’in kapısının önü tek kelimeyle berbat görünüyordu.

ELDİNİZ

"Gökler delinmiş, şelale gibi yağmur yağıyor ama sen günlük güneşlik bir hava varmışçasına yavaş yavaş yürümüş gibisin."

"Yağmurda koşarsak daha çok ıslanır mışız anneanne-ciğim."

"Bunu da kim uydurmuş?"

"İnternette okumuştum."

"İnternette okuduğun her şeye inanma. Seninle bunu konuşacağız ama şimdi hemen banyoya," diyen anneanesi, Atlas'ı omuzlarından kavrayıp önüne kattığı gibi banyoya götürdü.

Ilık bir duşun ardından sıcak ıhlamurunu içen Atlas, birkaç defa hapşırıp tıksırsa da şimdi kendini daha iyi hissediyordu. "Bir ton ödevim var," dedi oflayıp pufalayarak.

Tenceredeki çorbayı sakın sakın karıştıran anneanesi, "Her gün aynı şey... Arada sırada yakınmaktan daha başka şeyler de yapmalısın," diye söylendi.

"Tabii senin ödevin olmadığı için böyle rahat konuşabilirsin anneanne."

Elini alnına koyup başını sağa sola sallayan yaşlı kadın, "Demek oradan bakınca hiç ödevim yok gibi görünüyor öyle mi?" dedi.

"Var mı? Bildiğim kadarıyla okula gitmiyorsun. Üstelik seni hiç ödev yaparken görmedim."

"Ah çocuk!" diyen Nilüfer Hanım daha fazla devam etmek istemedi. Çünkü her gün torununun

